

ги моляхми да мълчіжтъ. Бѣше ни позволено да се съмнѣвами да ли тѣхнитѣ разговори бѣхж изражава-
нето на една висока душа или пакъ едно хитро
срѣдство, за да ни испитатъ умѣтъ. Обаче менѣ ми
се ще да вѣрувамъ, че тия хора говоряхж сѣ искренно.

Една вечерь имахми стражари твърдѣ милости-
ви, и отъ туй Оробони и азъ не се мѣчяхми да си
снишявами гласѣтъ. Марончели, като се билъ пока-
чилъ на прозорецѣтъ на подземникѣтъ си, чуолъ ни,
и ми позналъ гласѣтъ. Не можилъ да се удържи,
и ми каза доброутро чрѣзъ пѣяне. Попита ме какъ
сжмъ, и ми изрази съсъ най живѣ начинъ съжялѣ-
нето си дѣто не можилъ да сполучи да ни турижтъ
наедно. Туй бѣше една милость, която и азъ поисквахъ;
нѣ нити подикономѣтъ на Шпилбергъ, нити управи-
телятъ на Брюнъ нѣмахж власть да я даджтъ. Бѣхж
прѣдставили на императорѣтъ общата ни молба, и не
бѣхж още приели никакъвъ отговоръ.

Освѣнъ прѣзъ денятъ дѣто ни бѣше дадено да
се здрависвами у подземницѣтъ, много пѣтя чувахъ,
отъ горния катъ, пѣсенитѣ му нѣ безъ да му разби-
рамъ думитѣ, и то само малко врѣме, защото не му
позволявахж да продължава.

Този пѣтъ си издигнаж по високо гласѣтъ; не ни
прѣкъснжжх толкось бърже, и азъ разбрахъ сичко.
Не намирамъ думи, за да искажжх възвълнуванѣето,
което осѣтихъ.

Отговорихъ му, и продължавахми разговорѣтъ
около една четвъртина на часѣтъ. Послѣ прѣминжжх
стражаритѣ отъ брѣгѣтъ; нѣ ония които ги замѣсти-